

altså objektivt ansvar. „Det samme gælder forretningens vært, medmindre det godtgøres, at han har gjort, hvad der med rimelighed kan forlanges for at overvåge lukkebestemmelsernes overholdelse“, altså nærmest subjektivt ansvar.

Løvrigt burde værtens eller hans stedfortræders ansvar i medfør af motorlovens § 24 med hensyn til motorførere, der har beruset sig i en beværtning, objektivt tilsvarende, idet det må erindres, at værten efter politivedtægterne har pligt til at sørge for, at vedkommende „under betryggende ledsagelse bringes hjem eller til politistation“.

3. *Politiforbud mod, at personer under 18 år er gæster i en beværtning.*

(betænkningen side 18, jfr. side 138).

Forslaget er stillet af politidirektøren og tiltrådt af Københavns magistrat. Kommissionen har ligeledes tiltrådt dette forslag og optaget det i lovudkastet. Også her er værtens ubetingede strafansvar fastslået.

Forslaget synes mig ikke uden betænkelighed. For det første ville det være urimeligt at dekretere et ubetinget forbud, hvorved bemærkes, at reglen principielt skal gælde alle restaurationer, også afholdsforretninger, idet der vel måtte gøres undtagelse, hvor vedkommende er i selskab med voksne ansvarlige personer. For det andet vil det blive meget vanskeligt at praktisere, idet man må gå ud fra, at vedkommende unge personer da søger hen på andre beværtninger, og skal man så også udstrække forbudet til disse beværtninger? Jeg har ingen sympati for personer, der i så ung en alder søger offentlige beværtningssteder, men det er efter min mening nærmest et anliggende, som det stedlige børneværn bør tage sig af.

4. *Politiets kontrol med overholdelsen af beværterloven.*

(Betænkningen side 20, 76—78).

Det må bestemt frarådes at følge et mindretals forslag om i lighed med statens færdselspoliti at oprette et særpolti (ædruelighedspoliti) til overvågelse af beværtninger og forsamlingshuse eller at indføre „sognerådskontrol“ med sidstnævnte. Kommissionens flertal går da også imod denne tanke, men udtaler på den anden side, at

et *fastere tilsyn*, navnlig med spiritusudskænkning i forsamlingshusene på landet, synes at måtte udkræves. Dette sidste kan til en vis grad tiltrædes, navnlig forsåvidt mindre politikredse med en fåtallig styrke og specielt rene landkredse angår. Det kan her i mange tilfælde være umuligt at afse tid til denne opgave, idet der meget vel kan være flere foreningsballer samme aften indenfor et enkelt landbetjentdistrikt, og politimanden har desuden mange andre hverv at udføre. Det er regel i alle politikredse, at disse baller normalt er under tilsyn, men man er i visse tilfælde afskåret fra at opholde sig i forsamlingshuset hele aftenen, hvilket heller ikke skønnes nødvendigt. I større kredse ydes i særlige tilfælde assistance af købstadpolitiet, og det hænder også, at to landbetjente i nabo-distrikter slår sig sammen om opgaven.

I købstæderne føres stadigt tilsyn med beværtningerne af det patrouillerende politi, dog kun fra gaden. Det er særlig lukketid og nattesæde, der kontrolleres, men også servering for berusede og mindreårige giver anledning til påtale, hvor personalet kommer til kundskab herom. Det er som regel ganske bestemte beværtninger, der konstant er i søgelyset, idet de søges af et uroligt publikum og letlevende kvinder, der jo også skal have et sted at komme. At observere en beværtning ved civilt politipersonale er udelukket i de fleste af landets købstæder, hvor politiet er alt for godt kendt; man må da eventuelt alliere sig med politi fra andre kredse.

Det kan siges med sandhed, at politiet også på dette vigtige område er sig sit ansvar og sine pligter bevidst, og der skønnes ikke at være anledning til nogen styrkeforøgelse alene til denne opgaves løsning.

5. *Marketenderierne.*

(Betænkningen side 97 flg., jfr. side 137—138).

Marketenderierne har gennem den sidste menneskealder været i stadig stigende vækst, og det er derfor ikke underligt, at kommissionen har gjort forskellige spørgsmål vedrørende disse til genstand for en indgående drøftelse. Det er særlig spørgsmålene om udskænkning af stærke drikke og i forbindelse hermed spørgsmålet om kreditgivning, om adgangsberettigelse til marketenderierne,